

Pasitruopēi i tuokiū nutékēmu

Sosiedē Šleinienē papasakuojē. Važioujem so rajuoņēnio autobuselio ont Šatiu. Laukūs, tuolēj nu stuotelēs, ont kelē pašalio, stuov muotriškelē su dom dēdēlēs vēlnu maišās, ē pakielusi ronka stabda autuobusa. Vairuotuos sustuo, ēšlēp iš kabinas ē, palēkēs atdaras duris, eit aplink mašina ē sparda gumas. Vuo muotrēškelē, tuoki tukli, pastuora, ē stuorā susēvēlkusi, mitrē morda i šiuopērē kabina sava maišus, par vaira, ont motuora i dar tuoliaus ē pati, pukšiedama, steniedama, ruopštas i kabina, ispringst pri vaira ēr atsisiedusi ont vairuotojaus siedenēs sunkē dvuokou. Keleivē veizas vēns i kēta, šīpsa – vīpsa, bet nieks nieka nesaka. Vairuotuos, apejēs aplink autuobusa, veizas isisprēndēs i tou muotrēškelē, joukas i klaus: „A jau ilēpā?“ „Ilēpau, galem važioutē?“ „Galem! No tad kork motuora ē vairouk. Vuo mon nebier vēitas. Pati tuoki pastuora, abodo nesutēlpsiau...“ Keleivē autuobusē: tik gu–gū–gu–gū; ga–gaa–ga–ga; ha–haa– ha–ha!...Ē šiuoperis susijimdams. Vuo muotrēškelē, tēk dabar isiveiziejusi, ka ne pru tas duris ilēpusi, viel steniedama, pukšiedama rētas iš kabinas lauk ē saka: „Aš ē mēslējo, kuoks širint če tas autuobusos atejē, ka tēik onkštā rēk lēptē...“